

DISTÀNCIA

ROGER TORNS

PERSONATGES

DOLORS Dona d'uns 30/35 anys

ESTHER Noia de 16 anys

RICARD Home de 40/45 anys

Tot passa al despatx d'un institut.

1.

Un despatx gairebé buit. Una escriptori, una cadira, una prestatgeria i les parets. Alguna caixa. Per la porta entra en Ricard amb una caixa, la deixa. Surt. Torna a entrar amb una altra caixa i alguna bossa. Ho deixa tot. Fa per sortir. Entra la Dolors.

RICARD: T'ho he deixat tot aquí.

DOLORS: Gràcies.

RICARD: Fins ara.

La Dolors mira l'espai. Obre les caixes. Remena una de les caixes i treu algun llibre per col·locar-lo a la prestatgeria. Entra l'Esther.

ESTHER: Puc passar?

DOLORS: I tant.

Silenci.

ESTHER: Si que tens llibres.

DOLORS: Lo pitjor dels llibres és aquest moment. Quan els has de moure d'un lloc a l'altre. Tots aquest d'aquí no m'hi cabran. Si vols algun, tu mateixa.

ESTHER: De debò?

DOLORS: I tant.

Silenci. Esther remena llibres. Dolors col·loca llibres a la prestatgeria.

ESTHER: Així doncs, et quedes?

DOLORS: De moment no he firmat res. Podríem dir que estic de prova.

ESTHER: Tots els companys estan contents.

Silenci.

DOLORS: No marxes amb ells? És divendres, jo de tu sortiria a aprofitar la tarda.

Silenci.

ESTHER: M'ha agradat molt la classe.

DOLORS: Gràcies.

ESTHER: Ho dic de debò. Ningú ens han motivat mai tant. Avui he vist gent parlar a classe que mai havia obert la boca. No tenim mals professors en aquesta escola, però sempre hi ha un cert respecte, i la por a fer alguna pregunta massa idiota. I no sé com ho has fet, però ens has... no sé com dir-ho.

DOLORS: No he sigut jo, ha estat el vídeo.

ESTHER: M'ha semblat molt fort. Sabia que aquestes coses passaven, però no ho havia vist mai. Com pot estar penjat a internet sense cap mena de... filtre o... no ho sé... com pot estar aquest vídeo penjat a internet i que ningú no faci res?

DOLORS: No hi podem fer res.

ESTHER: Segur que sí.

DOLORS: Muntem una ONG?

Riuen.

ESTHER: Tothom té ganes de fer la propera classe amb tu. Gràcies.

DOLORS: Gràcies a tu. Per venir a dir-m'ho.

ESTHER: Ja he escrit la opinió que ens has demanat. Te la puc donar ja?

DOLORS: Carai, quina rapidesa. No la vols revisar amb calma?

ESTHER: Si no, no, eh? Te la dono la propera classe.

DOLORS: No, tranquil·la. Me la pots donar ara.

ESTHER: Té. Gràcies. *(Pausa)* Me'n vaig.

DOLORS: No te n'emportes cap?

ESTHER: Hauria d'estar una bona estona per triar bé, i no vull molestar.

DOLORS: Té aquest. A veure si l'encerto.

ESTHER: Gràcies.

2.

RICARD: Puc passar?

DOLORS: I tant.

RICARD: Encara no has col·locat gairebé res.

DOLORS: Ja... mira... ho hauria de fer ràpid, així no em podreu fer fora.

RICARD: Clar.

Riuen.

DOLORS: Ja t'aviso que trigaré a posar ordre.

RICARD: Ai, m'he deixat el contracte.

DOLORS: Tranquil, no hi ha pressa. M'ho he de pensar.

RICARD: Sí, clar.

DOLORS: Els hi he dit als alumnes que estava de prova.

RICARD: Dolors ara no et pots fer enrere. Et necessitem.

DOLORS: Hi ha mil persones preparades que ho podrien fer mil vegades millor.

RICARD: No tenen un doctorat.

DOLORS: Com si això m'avalés com a professora de secundària.

RICARD: Per alguna cosa et vas treure el CAP fa anys.

DOLORS: Per ser mestra, però això va ser fa temps. Amb el doctorat i els articles ja me'n vaig oblidar.

RICARD: Aquest és el teu lloc. En el fons sempre has tingut alguna cosa de mestra.

DOLORS: Avui estava nerviosíssima.

RICARD: Confio en tu.

DOLORS: A la que m'agafi estrès per culpa d'alumnes repel·lents, ho deixo. Això ho vam posar al contracte, oi?

RICARD: Sí, al costat de la clàusula on hi diu que has de corregir tots els exàmens i treballs dels professors veterans... i fregar el hall de l'institut. Cada matí.

DOLORS: Espero que el diazepam entri amb l'esmorzar.

Riuen.

RICARD: T'agrada el despatxet?

DOLORS: Mai havia pensat que un professor d'institut pogués tenir un despatx per ell sol. Com a la universitat. Us ho munteu bé aquí.

RICARD: Privat. *Trincu, trincu.*

DOLORS: Ja ho veig, ja.

RICARD: Escolta, m'han dit que els alumnes de segon han acabat molt contents.

DOLORS: Ja m'estàs espiant?

RICARD: No *coi*, m'ho han dit.

DOLORS: Sí, es veu que sí. Ha vingut una nena a felicitar-me i tot. No sabia com havia de tractar-la fora de classe.

RICARD: Certa distancia sempre, més que res pels pares. Però tu tranquil·la. Vaig a buscar el contracte.

DOLORS: *Tete*, moltes gràcies.

RICARD: Ho faràs molt bé.

DOLORS: A quina hora vas a l'hospital avui?

RICARD: Sobre les sis.

DOLORS: Vinc amb tu una estoneta.

RICARD: No cal.

DOLORS: Que sí.

RICARD: D'acord.

3.

La Dolors té el contracte sobre la taula. Se'l mira. Arriba en Ricard. Ella deixa el contracte a una banda.

RICARD: Bon dia.

DOLORS: Com ha anat?

RICARD: Bé.

DOLORS: Ha esmorzat?

RICARD: Sí. Has firmat el contracte?

DOLORS: Deixa'm fer la segona classe.

RICARD: De debò? Necessites la feina. I si has portat tots aquest llibres és per quedar-t'hi.

DOLORS: Que pesat.

Silenci.

RICARD: Què faràs avui?

DOLORS: No ho sé. Seguirem amb el debat de l'altre dia. Els vull conèixer bé.

RICARD: De què parlàveu?

DOLORS: De violència.

RICARD: En quin sentit?

DOLORS: Ricard. M'estàs controlant?

RICARD: Perdona.

Silenci.

DOLORS: Què passa?

RICARD: Res.

DOLORS: *Tete.*

RICARD: Res. Ahir va trucar un pare. Es va queixar una mica.

DOLORS: Per?

RICARD: Has de vigilar la manera d'enfocar els temes...

DOLORS: No puc parlar de violència? Em sembla la millor manera per introduir el què és l'ètica i... per veure la necessitat de...

RICARD: Es va queixar una mica sobre... va fer preguntes sobre el que havíeu fet a classe.

DOLORS: Parlar. Debatre.

Silenci.

RICARD: Va dir alguna cosa d'un vídeo. Va dir que no hauríem d'ensenyar aquestes coses als nens.

DOLORS: No són nens.

RICARD: Ja m'entens.

DOLORS: Són adolescents. Són adults.

RICARD: Tenen 16 anys.

DOLORS: Són adults.

RICARD: S'ha de vigilar.

DOLORS: Creus que no sé el que faig?

RICARD: Quin vídeo els hi vas posar?

DOLORS: Un vídeo.

RICARD: Un vídeo de què?

DOLORS: D'una pallissa.

RICARD: D'una pallissa?

DOLORS: Sí.

RICARD: Però com era? Qui hi sortia?

DOLORS: A veure... era un vídeo impactant. Uns adolescents, a un institut, pegaven a una noia. Em sembla fort que un pare s'hagi queixat per això. El pare de qui?

RICARD: No ho va dir.

DOLORS: Em sembla abusiu.

RICARD: A vegades es posen nerviosos.

DOLORS: Ja tinc enemics doncs.

RICARD: S'ha queixat perquè ha vist la seva filla veient aquest vídeo a casa.

DOLORS: Aquest vídeo el pot veure tothom, està penjat a internet.

RICARD: S'ha enfadat. Estava enfadat.

DOLORS: Comencem bé.

RICARD: No pateixis. Vigila i ja està.

DOLORS: Què vol dir que vigili?

RICARD: Que vagis amb compte amb el que els hi poses.

DOLORS: Em sembla que són prou grandets com per jutjar ells mateixos.

RICARD: No sé què els hi vas posar, però si li ha molestat a un pare...

DOLORS: No tinc llibertat per fer les classes com jo cregui?

RICARD: Sí.

DOLORS: No.

RICARD: Dolors. No t'estic dient que...

DOLORS: M'estàs censurant.

RICARD: No t'estic censurant.

DOLORS: Estic aquí perquè em vas dir que tenia total llibertat per fer el que volgués.

RICARD: El que volguessis no vol dir que...

DOLORS: No vol dir que què? Dubtes del meu criteri? Si els hi vaig posar aquell vídeo va ser per alguna cosa. No volia pas...

RICARD: No dubto del teu criteri. Confio en tu plenament, i ho saps.

DOLORS: És clar.

RICARD: Sinó, no t'hagués proposat venir a donar classes aquí... Però et vaig dir que podies fer les classes com volguessis mentre no et passessis pel forro el temari.

DOLORS: No em vaig passar el temari pel forro.

RICARD: Aquí les coses s'han de fer bé, i et dono llibertat perquè confio en tu més que en ningú. Però ens hi juguem molt. S'ha de fer bé.

DOLORS: El pare aquest no ha entès... la filla no li deu haver explicat tot el que vam parlar a classe sobre el vídeo.

RICARD: No hi pensis.

DOLORS: La presentació del material és important.

RICARD: Ja està. A vegades els pares es posen massa protectors, però al cap d'uns dies se'ls hi passa.

DOLORS: Doncs així no m'agrada fer les coses.

Silenci.

RICARD: Encara no has firmat. Estàs a temps de renunciar.

Riuen.

DOLORS: Necessito la feina.

RICARD: Ho sé. I jo vull que tu estiguis aquí.

Silenci.

DOLORS: Com va anar ahir a la nit a l'hospital, quan vaig marxar?

RICARD: Com sempre.

DOLORS: Què tal el papa? Va sopar?

RICARD: Sí.

DOLORS: Has dormit bé?

RICARD: He dormit.

DOLORS: Aquell sofà-llit és mortal. Però l'habitació és maca, i té llum.

RICARD: Ja pot ser maca amb el que costa.

Silenci.

DOLORS: Si fa falta faré de professora convencional.

RICARD: Jo ho porto fent molts anys i segueixo viu.

DOLORS: Merda. Arribo tard.

RICARD: Firma-m'ho ja, va.

DOLORS: Quina pressió.

RICARD: Et convido a dinar.

DOLORS: Ets un sol de germà. No tinc bolígraf.

RICARD: Té.

DOLORS: Gràcies.

La Dolors firma el contracte.

RICARD: Per cert, envia'm el vídeo per mail després. El vull veure.

4.

L'Esther està asseguda a una cadira en silenci. La Dolors va amunt i avall del despatx.

DOLORS: Què ha passat? *(Silenci)* Esther, què ha passat? Si no parles no ho podem solucionar. *(Silenci)* Vols un te? *(Silenci)* Esther, has d'explicar com ha anat la cosa perquè sinó no podrem ...

ESTHER: Ha passat el mateix de sempre.

DOLORS: Què és el mateix de sempre?

ESTHER: Ja ho saps.

Arriba en Ricard atabalat.

RICARD: Per què has vingut aquí? T'he dit que anessis al meu despatx. Es pot saber què ha passat? Esther, per què l'has empès per les escales? Què t'ha passat pel cap? Es pot saber per què de cop ... pots parlar, si us plau? Esther si us plau obre la boca, no tenim tot el dia. *(Silenci)* Collons.

DOLORS: Ricard, tranquil.

RICARD: No. Tranquil, no.

DOLORS: Calma.

RICARD: Tenim un noi a urgències. Tothom ha vist com l'ha empès per les escales. Vull saber el perquè.

DOLORS: No cal posar-se nerviós.

RICARD: Han vingut els teus pares, estan al meu despatx esperant. Explica'ns què ha passat i després marxes amb ells a casa.

Silenci.

ESTHER: No l'he empès. Ha caigut.

RICARD: M'han dit que l'has empès.

ESTHER: No tenia intenció de llençar-lo per les escales.

RICARD: Si l'has empès i les escales estaven just darrere seu podries haver previst que cauria, no?

ESTHER: No les he vist.

RICARD: Sempre han estat al mateix lloc.

ESTHER: S'ha passat.

DOLORS: T'ha fet alguna cosa?

ESTHER: S'ha passat. (*Silenci*) Ha dit que potser la nena del vídeo s'ho mereixia. Jo li he dit que no podia dir aquella bestiesa. Llavors hem començat a discutir. M'ha dit que no podia saber si s'ho mereixia o no, i potser tenia raó, no ho sé, jo no ho puc saber només hem vist el vídeo... només hem vist aquell moment, no sabem què va passar abans del vídeo, però no podia dir això. A la nena aquella es veu com li fan mal, ningú es mereix que el peguin. Faci el que faci, o digui el que digui, ningú s'ho mereix. I ha dit que si el vídeo tenia tantes visites seria per alguna raó... que a la gent ja li agradava veure aquestes coses. I llavors ha dit que... deia que només estava fent una suposició i que era lícit... i això m'ha fet ràbia. No és lícit. No pot generalitzar. I aquí, en aquest moment, hem començat a cridar. I jo no volia que ens cridéssim, en el fons el comentari ja m'era igual. Estava encesa per com m'estava parlant i per com es dirigia a mi... com si fos menys que ell. Com si ell hagués de tenir la raó per... perquè sí. Semblava com si pugés la veu no per argumentar la seva opinió, sinó per fer-me callar. Per no sentir el que jo podia dir-li. I llavors ha dit que potser jo em mereixia que em fessin el mateix que a la noia del vídeo, i llavors l'he empès. Però no sabia que hi havia l'escala al darrere, he perdut els nervis i no sabia ni on érem. No sabia que hi havia l'escala. No volia que caigués. No li volia fer mal. Només volia... Suposo que és evident que no li volia fer mal. M'ha sortit sol. Un impuls. M'ha fet ràbia. No ho sé. Ho sento.

Silenci.

RICARD: D'acord. Tranquil·la. Pots marxar a casa.

DOLORS: Es pot quedar una estona aquí si vol.

RICARD: Hauria de marxar a casa. Els seus pares l'esperen.

ESTHER: Jo no li volia fer mal.

RICARD: Però l'has empès.

DOLORS: Ricard.

ESTHER: No ho has entès.

RICARD: Què he d'entendre?

ESTHER: Res. Potser no ho pots entendre.

RICARD: Com?

DOLORS: Esther. Ves a casa i descansa. Demà en parlem.

RICARD: No. Què és el que he d'entendre Esther?

ESTHER: El que feu. Tancar els temes impositant. Alçant la veu. Fent-nos sentir inútils.

RICARD: No vulguis desviar... L'has empès, tu mateixa ho has dit. Això és un institut, no una...

DOLORS: Ricard, calmem-nos. Esther, vés a casa.

RICARD: No, a veure...

DOLORS: Prou.

Silenci. L'Esther recull.

ESTHER: Potser sí que s'ho mereixia.

L'Esther se'n va.

RICARD: Ho has sentit?

DOLORS: Està enfadada. No ho ha dit seriosament.

RICARD: Ho ha dit. Això ja és bastant.

DOLORS: No et posis així.

RICARD: Ha llençat a un noi per les escales.

DOLORS: Tu no l'has escoltat? Potser el noi aquest...

RICARD: S'ho mereix? També creus que s'ho mereix?

DOLORS: No

RICARD: Has d'anar amb compte.

DOLORS: Com?

RICARD: Ja t'ho vaig dir. Són massa joves. Has de vigilar.

DOLORS: No t'estic entenent.

RICARD: Sí que m'entens.

DOLORS: Estàs insinuant que això ha passat per culpa meva?

RICARD: He vist el vídeo. No sé com vas encaminar el tema, però em sembla molt fort. No li veig la part didàctica per enlloc. Estan humiliant aquella nena i la peguen. Això ha passat per culpa del vídeo. I el vídeo els hi vas ensenyar tu.

Silenci.

DOLORS: Estic al·lucinant.

RICARD: És així Dolors. Aquesta nena mai ha creat aldarulls. Sempre es porta bé i no té mai problemes amb ningú.

DOLORS: I el noi... no has pensat en el noi? Potser és ell qui l'ha provocat.

RICARD: Dolors, s'han barallat pel vídeo. L'Esther és... és la típica pilota. Estudia, ho fa bé i és molt aplicada, però no podem negar que és pilota i en conseqüència molt influenciable.

DOLORS: Ni que jo els hi hagi dit que s'han d'anar pegant. Crec que justament faig tot el contrari.

RICARD: Doncs no t'han entès.

DOLORS: No els menystinguis.

RICARD: Són criatures encara Dolors, que no ho veus? Jo sé que els vols ensenyar a dialogar i a tenir un criteri, però és complicat.

DOLOR: No el tenen?

RICARD: No he dit això. Dic que és complicat. Actuen per imitació. I per impulsos. No tenen els arguments clars, segueixen uns patrons. S'agafen a allò que creuen que els representa més.

DOLORS: Llavors què hem de fer? Com se suposa que els hem d'educar?

RICARD: Els han d'educar els seus pares. Nosaltres els hem d'ensenyar.

DOLORS: Em pots explicar la diferència?

Silenci.

RICARD: Hauries d'endreçar una mica tot aquest caos.

DOLORS: Em pots explicar la diferència?

RICARD: Portes dues setmanes i encara tens totes les caixes aquí per...

DOLORS: Quina diferència hi ha entre educar i ensenyar?

RICARD: Ens hem de cenyir a la nostra matèria.

DOLORS: La meva matèria no és una cosa fixa.

RICARD: No podem manipular-los Dolors.

DOLORS: Manipular-los?

RICARD: Ja m'has entès.

DOLORS: No t'he entès.

RICARD: Són esponges. Nosaltres ensenyem, guiem el camí dels que seran els futurs professionals. Està clar que no ens podem desdir de segons quines situacions i ens toca educar, a vegades ens toca educar. Però aquesta no és la nostra principal tasca. Hem d'ensenyar des d'una posició objectiva. Nosaltres no els podem manipular.

DOLORS: Jo no els manipulo pas.

RICARD: Creient que els has d'educar, que tu els hi pots fer obrir els ulls, ja els estàs manipulant. Et col·loques en una posició paternalista.

DOLORS: Els hi intento... he intentat... amb dos dies que els he tingut... només els he tingut dos dies, amb dos dies no crec que... Només he intentat que observin el seu voltant. Que dialoguin, que comparteixin opinions, que s'escoltin, que es coneguin... em sembla que, segons el que ha explicat l'Esther; ell no l'estava escoltant gaire.

RICARD: És això el que els hi ensenyes?

DOLORS: Què?

RICARD: Res.

Silenci.

DOLORS: És tard. He de marxar.

RICARD: Sempre tens aquest tema a sobre.

DOLORS: Quin tema Ricard, quin tema?

RICARD: Els homes no som el diable.

DOLORS: Ja ho sé.

RICARD: Aquí a l'escola no podem posar-nos a fer política.

DOLORS: Ja sabies com era abans de demanar-me que vingués a omplir la vacant.

RICARD: Ets la meva germana. Necessitaves la feina i crec que la pots fer fantàsticament bé.

DOLORS: De moment no l'estic fent gaire bé. Sembla.

RICARD: Només t'estic demanant que et relaxis i que et ceneixis a...

DOLORS: Ricard no em cenyré a res. No sé què vol dir cenyr-se. Què vols? que obri el llibre i llegeixi? Que no els faci participar? Que no els deixi opinar? He de fer això?

RICARD: Fer-los participar i deixar-los opinar és part fonamental de l'ensenyament. Jo no t'estic demanant això. En cap moment t'he dit que els tractis d'imbècils.

DOLORS: Seguiré les pautes.

RICARD: Més o menys és el que fem tots.

DOLORS: Jo no sóc tots.

RICARD: No, és clar. Tu ets molt més sàvia. Ara arreglaràs el món de l'educació.

DOLORS: Ricard, de debò... Prou.

RICARD: No em tornis a fer callar. Abans amb l'Esther davant ja ho has fet.

DOLORS: T'he fet callar?

RICARD: Sí.

DOLORS: Estaves molt ofuscat i la noia estava nerviosa.

RICARD: No crec que sigui gaire bona idea que un alumne vegi com fan callar al director de l'institut.

Silenci.

DOLORS: De debò Ricard, tampoc n'hi ha per tant. No sé perquè estem discutint. Són ells els que han tingut el problema. Són adolescents, és normal que tinguin aquests... s'estan trobant. Tampoc s'ha mort ningú.

Silenci.

DOLORS: D'acord, ho he fet malament. Ho he fet molt malament. Tens raó.

RICARD: No et posis així.

DOLORS: T'ho estic dient de debò. Tens raó.

RICARD: Hem d'anar amb compte.

DOLORS: T'estic donant la raó.

RICARD: No vull que em donis la raó.

DOLORS: Vaig a casa. És tard. Demà parlem.

RICARD: Dolors...

DOLORS: Ricard prou

RICARD: No em facis callar, si us plau.

Silenci. La Dolors comença a plorar.

DOLORS: Potser he de... marxar. Crec que ... que ho deixaré...

RICARD: No pots.

DOLORS: Sí que puc.

RICARD: Ara no. Després del que acaba de passar no ho pots deixar.

DOLORS: És massa pressió, estic... jo no estic preparada per...

En Ricard s'apropa per abraçar-la. Ella se'n desfà.

RICARD: T'has de relaxar.

DOLORS: Demà no vindré. No vindré més. No vull estar aquí, això no està fet per mi.

RICARD: T'he promogut i he defensat que entressis tu, he lluitat per poder-te donar aquesta plaça davant de tots els docents de l'escola. A més a més, no tenim a ningú més per fer la teva assignatura ara mateix.

La Dolors se'n va. En Ricard s'espera uns segons en silenci. Es mira el despatx encara desendreçat i surt.

5.

L'Esther està esperant al despatx. Arriba la Dolors. Silenci.

DOLORS: Què hi fas aquí?

ESTHER: Bon dia.

DOLORS: Bon dia.

Silenci.

ESTHER: Em sap greu.

DOLORS: El què?

ESTHER: Em sap greu haver llençat l'Eric per les escales.

DOLORS: Tranquil·la. Ja està fet.

ESTHER: No. Ara això... després d'haver fet això no puc tenir el mateix criteri de cara als demés. Em veuran com si fos... agressiva, i no és així.

DOLORS: Tu tens molt criteri. La redacció que em vas donar, la del primer dia, és bastant... sorprenent.

ESTHER: Et va agradar?

DOLORS: Està bé... Quan dius que s'hauria de fer una neteja del sistema educacional, a què et refereixes?

ESTHER: Fer neteja.

DOLORS: Em va sorprendre que algú a la teva edat pugui pensar això.

ESTHER: S'hauria de replantejar tot això. No ens deixen espai per... per fer això que vas fer tu. Fer-nos dialogar. I per això va passar lo de l'altre dia. Com no sabem escoltar-nos acabem... com l'altre dia. Explotem. Si no podem argumentar explotem. I no està bé. Això és culpa de tota aquesta merda.

DOLORS: Eh, tampoc cal passar-se.

ESTHER: Perdó.

Silenci.

DOLORS: En part tens raó.

ESTHER: *Joder*, és que jo parlo amb els meus companys i n'hi ha que... que són inútils. No se n'adonen de res del que passa al món, i els hi és igual si un professor no explica bé el que ha d'explicar. A la *profe* d'anglès li preguntes per

alguna cosa una mica complicada i si no ho sap et fa callar, o diu que allò no toca avui. Em sembla... patètic.

DOLORS: Eh.

ESTHER: No em sembla bé. A tu et sembla bé?

DOLORS: No.

ESTHER: Veus.

DOLORS: A veure... has d'entendre... a veure com parlo d'això amb tu...

ESTHER: Sóc prou grandeta.

Silenci.

DOLORS: Mira, tens raó. Hi ha gent que... els professors no som Déus que ho hem de saber tot. Però hi ha professors als quals els hi fa por demostrar que no ho saben tot... ningú se sent preparant... perquè se suposa que ho hem de saber tot... perquè darrere d'aquella taula tens la sensació... vius amb aquesta por i amb aquesta mena de... responsabilitat. Però hem d'acceptar que no ho podem saber tot, i que estem aquí per aprendre també. I si vosaltres veieu les nostres febleses encara us motivareu més per voler aprendre coses que no sabeu. De vegades ens hauríem de col·locar en una zona inestable per posar-nos a prova a nosaltres mateixos. Hem de saber col·locar-nos al límit, per vosaltres. Aquesta és la meva opinió. Em puc equivocar.

ESTHER: Veus. És que dius coses molt interessants.

DOLORS: No em facis la pilota.

ESTHER: No sóc pilota.

DOLORS: Després d'aquest gran *discurs* hauríem d'anar tirant a classe.

ESTHER: Et puc demanar... Podríem parlar a classe sobre el que va passar l'altre dia? Crec que ens pot servir per...

DOLORS: No sé si és una bona idea.

ESTHER: M'agradaria demanar perdó a l'Enric i pot ser una manera de...

DOLORS: No és una bona idea. Crec que no has de remenar més la cosa. Si vols demanar-li perdó agafa'l a part i parla amb ell.

ESTHER: L'hi vull dir davant de tothom. Vull deixar clar que no ho vaig fer a consciència, que se me'n va anar la pilota, que accepto la meva culpa i que no ho hauria d'haver fet.

DOLORS: M'ho penso. Vés tirant. Ara vinc a classe.

ESTHER: Em va agradar molt *Prometeu*.

L'Esther treu el llibre que li va deixar la Dolors.

DOLORS: Mira que bé.

ESTHER: Però he buscat el mite, i hi ha una cosa que no m'agrada gens. Que la creació de Pandora sigui un càstig per l'home i que ella sigui la culpable dels mals de la humanitat. És un mal començament per la literatura. Te.

DOLORS: Te'l pots quedar.

ESTHER: Gràcies. *(Silenci)* Fins ara.

L'Esther se'n va. La Dolors es queda una estona pensativa. Recull les coses per anar a impartir la classe i surt.

6.

La Dolors entra atabalada al despatx. En Ricard l'està esperant.

DOLORS: Ei hola, què fas aquí?

RICARD: T'estava esperant.

DOLORS: Estic al·lucinant. Hem fet un debat, he volgut comentar el que va passar l'altre dia. Volia mirar de trobar solucions. Volia que es perdonessin. Estaven una mica revolucionats. Hi havia un parell que no han volgut parlar del tema i han sortit de classe. Però ja ho havia proposat i havia de seguir. No podia fer marxa enrere. I hi havia gent que tenia ganes de fer aquest debat. Hi havia el noi. Enric. Es diu Enric. He al·lucinat. Aquest noi es creu el rei del mambo. Ha estat capaç de rebatre'm i de... m'ha dit que qui era jo per intentar posar pau. Que tothom havia vist el que havia passat i que no pateixi per ell que està bé, que només té el braç trencat, que no calia perdre el temps amb debats pacifistes i que avancéssim amb el temari que és el que tocava fer. T'ho pots creure? Jo al·lucino com un noi d'aquesta edat pot... La classe s'ha dividit en dos grups. I s'han començat a discutir. He hagut d'aturar-ho...

RICARD: Dolors. Em sap greu lo d'ahir. No vull posar-te pressió.

Silenci.

DOLORS: Tranquil. En alguna cosa potser tenies raó.

RICARD: No vull que ens enfadem.

DOLORS: Jo tampoc.

RICARD: Com està el papa?

DOLORS: Com sempre.

RICARD: Clar.

DOLORS: A quina hora hi vas aquesta nit?

Silenci.

RICARD: Aquesta nit...

DOLORS: Què?

RICARD: No ho sé.

DOLORS: El què?

Silenci.

RICARD: Mai parla. No puc estar-m'hi ni una hora sense sortir de l'habitació, per fumar, per anar a buscar un cafè, encara que me n'hagi pres tres, o per fer qualsevol tonteria. A vegades em passejo inútilment per l'hospital, baixo les escales poc a poc, vaig a la sala d'espera de la planta baixa, m'assec, miro a la gent i intento buscar algú amb qui parlar una estona, mai m'atreveixo, penso que intuiran que estic trist i que només necessito unes orelles desconegudes per dir quatre merdes. I llavors les torno a pujar poc a poc. I quan arribo a la porta de l'habitació ja torno a tenir ganes de marxar.

Silenci.

DOLORS: Tot i així li fa gràcia que hi vagis. Que hi anem.

Silenci.

RICARD: Mai m'ha preguntat res. Quan hi vaig... em veig parlant estúpidament... de cop parlo molt i em repeteixo... parlo de coses banals... em centro en detalls absurds per omplir una mica més el temps... quan en realitat mai li he explicat res... L'altre dia li vaig estar explicant com queia la pintura vella d'una paret del magatzem i com suposava jo que s'hauria d'arreglar. Ridícul. Mai hem parlat de debò... perquè mai m'ha preguntat res. (*Silenci*) No em ve de gust anar-hi. No he de fer res. No tinc cap pla interessant aquesta nit, però no em ve de gust anar-hi. Se'm fa etern. I absurd. I em sento malament per no donar-li conversa o no ser capaç d'entretenir-lo, però és que no sé què collons he de fer perquè s'interessi per alguna cosa. O perquè em faci alguna pregunta. No tinc cap pla interessant perquè he deixat de... tinc por que passi.. jo que sé... tinc por que passi quan jo estigui allà, però hi he de ser... he deixat de fer coses. Tinc la sensació d'estar esperant constantment. M'agradaria molt que em fes alguna pregunta. Qualsevol tonteria, per poder tenir una conversa.

De veritat. No hi aniré. Aquesta nit no em ve de gust anar-hi. No hi aniré. No hi vull anar.

DOLORS: D'acord, tranquil ja hi vaig jo.

RICARD: No ho dic perquè hi vagis tu.

DOLORS: Algú hi ha d'anar.

RICARD: Per què?

Silenci.

DOLORS: Per no deixar-lo sol.

RICARD: Es passa el dia sol. I a la nit dorm.

DOLORS: Almenys té companyia una estona. I s'aixeca amb algú al costat.

RICARD: No crec que calgui que hi anem cada dia.

DOLORS: No entenc a què ve això ara.

RICARD: Fa temps que ho penso.

DOLORS: Ricard fa temps que anem fent tornos cada dues nits.

RICARD: Massa. (*Silenci*) Mai en parlem. Sé que penses el mateix. Sé que hi anem per una mena d'obligació moral. Què va fer ell per nosaltres?

DOLORS: No va fer mai res dolent.

RICARD: Ni dolent, ni bo.

DOLORS: Ricard, prou. No em ve de gust parlar d'això ara. Ja hi aniré jo.

RICARD: No ho entens, no ho dic perquè hi vagis tu. Ho dic per...

DOLORS: Sí, t'he entès.

Entra l'Esther plorant.

ESTHER: Perdó, puc passar?

DOLORS: Què ha passat?

RICARD: Estàs bé?

ESTHER: Podria parlar un moment amb la Dolors?

RICARD: Clar, i tant.

DOLORS: Esther, espera't un moment fora i ara entres.

RICARD: No tranquil·la. Feu. Ja parlarem.

Ricard surt.

DOLORS: Què tens?

ESTHER: Ho has vist no? Com s'ha posat? A classe, dic. Com ha volgut ensenyar que era ell qui manava.

DOLORS: Sí.

ESTHER: Hem seguit discutint a fora. Tota la classe. I una li ha dit que a veure si deixava de voler imposar la seva *polla*, i que els que li anaven al darrera haurien de deixar de ser tant inútils. Mai havia passat res semblant. Sempre hem sabut, tothom, que ell era un subnormal. Però mai ens havíem... mai ens havíem dit aquestes coses. Mai ho havíem tret a la llum i... s'han barallat.

DOLORS: Qui?

ESTHER: Ell ha dit que tota aquesta merda era per culpa de les teves ganes de provocar, i llavors un dels nois t'ha defensat i s'han començat a pegar. Els de quart estaven gravant. Estaven allà al costat gravant tota la discussió. Tot era molt estrany. I quan es pegaven ells seguien gravant sense dir res, i reien, i no m'ha semblat bé. He pensat en tot el que dèiem l'altre dia a classe sobre el vídeo i... m'he vist allà al mig i he pensat que no feia falta tanta discussió. Que encara que estiguéssim una nit sencera debatent no ho entendrien mai, perquè no ho volen entendre. No volen escoltar. No els hi convé. M'he sentit inútil. He marxat corrents. He deixat que es peguessin i he marxat. No podia fer res. I... no entenc res. Dolors no entenc res.

Silenci.

DOLORS: És un inútil. És el líder, es nota que sempre ho ha estat i no pot suportar la sensació que el poden fer baixar del seu pedestal. N'hi ha molts d'aquests.

ESTHER: Has de fer alguna cosa

DOLORS: Jo no puc fer-hi res.

ESTHER: Has de parlar amb ell.

Silenci.

DOLORS: Esther no t'equivoquis. Jo no he de parlar amb aquest noi.

ESTHER: Tot això ha servit per alguna cosa. El debat d'avui i... inclús la baralla...

DOLORS: Esther el debat d'avui l'he començat perquè m'has dit que volies demanar-li perdó.

ESTHER: No penso demanar-li perdó.

DOLORS: Com?

ESTHER: Que no li penso demanar perdó. És un subnormal.

DOLORS: M'has enganyat?

ESTHER: No. Hi ha hagut un moment on tenia ganes de demanar-li perdó, pensava que així ens podríem entendre però quan l'he començat a sentir parlar un altre cop... no puc.

DOLORS: M'has enganyat dient que volies demanar-li perdó per muntar tot aquest *show*.

ESTHER: Jo no volia muntar cap *show*

DOLORS: Esther, no t'equivoquis.

ESTHER: No m'equivoco.

DOLORS: No som amigues. Jo sóc la professora i tu l'alumna. Em sembla que estàs excedint els...

ESTHER: Dolors, s'ho mereix. Li hauries de dir quatre coses ben dites.

DOLORS: Esther, prou. Jo no sóc qui per dir res a ningú.

ESTHER: Però jo no sé com...

DOLORS: Tu tampoc has de fer res. Deixa'l en pau i passa d'ell. Ja està.

ESTHER: Tu l'altre dia vas dir que havíem de fer-nos escoltar.

Silenci.

DOLORS: Esther. He de marxar. Ara no puc seguir.

ESTHER: No vull anar a casa.

DOLORS: Esther, he de marxar.

Silenci. Esther entén que ha de marxar i surt. Dolors s'asseu uns segons. S'aixeca. Recull les seves coses fa per sortir.

7.

La Dolors està sortint. Arriba en Ricard.

RICARD: Podem parlar?

DOLORS: Estaria bé. Fa dies que no ho fem.

RICARD: De l'institut.

DOLORS: Fa dies que no vas a veure el papa.

RICARD: Hem de parlar de l'institut. Ha arribat una carta de l'associació de pares. Demanen la teva dimissió. A la carta hi posa que alguns fills han agafat un rol contestatari des de fa un temps i que han arribat a la conclusió que és per culpa teva. Que han parlat amb ells i que sempre et tenen a tu a la boca quan rebaten alguna cosa.

Silenci.

DOLORS: I què hem de fer?

RICARD: No ho sé.

DOLORS: Tu ets el director.

RICARD: Podem parlar amb els pares.

DOLORS: No ens escoltaran. Volen que els seus fills vinguin aquí a aprendre a callar per seguir llepant culs i poder pujar ben alt. Només els preocupa el seu futur.

RICARD: Em sembla normal que els preocupi el seu futur.

DOLORS: Es pensen que pagant poden fer el que volen. Que poden triar la millor educació sense tenir-ne ni idea.

RICARD: Ara estàs enfadada, però...

DOLORS: No estic enfadada.

RICARD: Hauríem de fer una reunió amb ells i intentar explicar el que...

DOLORS: Si vols fem la reunió. No hi tinc cap problema... si hem de parlar amb ells, parlarem amb ells. Però no hi podem fer res. En el fons seguiran pensant el mateix. S'han espantat. Han vist que els seus fills poden pensar per si mateixos i han vist com el seu *planning* es destarota. I necessiten un culpable, i aquest culpable sóc jo. Doncs sí, jo sóc la culpable. I em sembla bé que els seus fills es rebotin. Que contestin. En el fons em sembla bé. Que contestin,

que diguin el que pensen. Vols que digui això? Podré dir això en aquesta reunió.

RICARD: Dolors.

DOLORS: Ho penso de debò.

RICARD: Dolors...

DOLORS: Podré dir això o no? Si no, no la faig.

RICARD: El que hauríem de fer és... parlar. Parlar amb ells i veure quins són els inconvenients.

DOLORS: No ens escoltaran.

RICARD: A la carta hi posa que els agradaria parlar amb tu. Que volen fer una reunió. A la carta demanen poder parlar amb tu.

Silenci.

DOLORS: Vaig a veure al papa. Si no no arribaré. Parlem. En parlem.

RICARD: Potser estan més oberts a escoltar del que et penses.

DOLORS: Vaig a l'hospital.

RICARD: Vinc amb tu.

La Dolors s'atura i seu. Silenci llarg.

DOLORS: Tenies raó. No sé quina utilitat té que anem a veure el papa. Ell no ens ho agraeix de cap manera. No està obligat però... és inútil. Aquests dies... jo sempre he estat en silenci amb ell i no passava res, llegia, avançava feina o feia *sudokus*. Però aquests dies se'm feia etern. No podia parar de pensar en tu... l'altre dia et vaig veure molt diferent. Em va semblar que t'havies tret un pes de sobre. Que parlant t'havies... He estat pensant que... ara ja no puc, però he estat pensant que hagués hagut d'agafar la beca per anar a fer investigació fora. I marxar. Hagués hagut de deixar de pensar en el papa i marxar.

Silenci.

RICARD: Jo preferia que et quedessis.

Silenci.

DOLORS: Per això em vas oferir la feina?

RICARD: No.

DOLORS: Sí.

RICARD: No.

DOLORS: Fa dies que em sento com encadenada... tinc la sensació de no haver sortit d'aquí des que vaig arribar.

RICARD: Vols que anem a sopar? I parlem. Sopem i parlem.

DOLORS: Vaig somiar amb la mama l'altre dia. Feia dies que somiava amb ella. Coses normals. Em portava al col·le, anàvem a comprar, em banyava... jo era com ara, tenia l'edat i el físic que tinc ara, però em banyava a la banyera de quan érem petits... He somiat molts cops coses d'aquestes. Ara feia temps que no em passava, però fa dies que torno a somiar amb ella. Has somiat algun cop amb la mama?

RICARD: No.

Silenci.

DOLORS: Ahir... En el somni d'ahir em mirava als ulls. Em va dir que no m'espantés. Em semblava que... tenia la sensació de saber que estava somiant... i d'estar convençuda que ella estava allà, davant meu. Que era ella. Una cosa molt estranya. Em va dir: "Deixa'l estar. Deixa'l marxar." (*Silenci*) Després ja no he somiat més amb ella. (*Silenci*) No dius res?

RICARD: Què he de dir?

DOLORS: No ho sé.

RICARD: No sé què dir.

DOLORS: Què en penses?

RICARD: És un somni.

DOLORS: No pots dir això.

RICARD: Què vols que digui?

DOLORS: És igual. Deixa-ho estar.

Silenci llarg.

RICARD: Hi aniràs? Hi anem els dos?

DOLORS: Per això em vas oferir la feina?

RICARD: Confio en tu.

DOLORS: No volies que marxés.

RICARD: En part.

DOLORS: Fantàstic.

Silenci. Dolors fa per marxar.

RICARD: Et volia tenir a prop. Et necessitava a prop. Jo sol amb tot això... no podia...

DOLORS: Sempre he estat cuidant d'ells. De la mama. I ara del papa. No m'he deixat espai per mi... Tu sempre amb els teus projectes, anar pujant i ple de feina... ocupat... sempre ocupat... i jo...

RICARD: Has estudiat el que volies. Tens el teu doctorat i...

DOLORS: No he pogut fer res per mi. Fer el doctorat era la manera de quedar-me a prop i poder estar per ells. I ara... amb la beca que m'oferien... amb la investigació... ara que podia... com dir-ho... desconnectar.

RICARD: Sempre t'has sentit amb l'obligació, però no la tenies. Ho has fet perquè volies. Ningú t'obligava.

DOLORS: No t'equivoquis.

RICARD: Ningú t'ha obligat mai a cuidar d'ells.

DOLORS: Això ho dius perquè ets un home.

RICARD: Ja estem amb el tema de sempre.

DOLORS: Ara que podia agafar aire... m'has enganyat.

RICARD: No t'he enganyat.

DOLORS: Has fet com ells. El mateix. Mantenir-me a prop per por. Donar-me seguretat i fer-me creure que aquest era el meu lloc perquè no marxés. Vols que fem la reunió? Fem la reunió aquesta amb els pares. Tant me fa. Si és el que vols, ho faré. Sempre he fet el que volíeu. Sempre...

RICARD: No et posis així.

DOLORS: Com em poso?

RICARD: Una cosa no té res a veure amb l'altra.

DOLORS: Com em poso?

RICARD: Així.

Silenci.

DOLORS: Vaig a veure el papa.

RICARD: No hi vols anar.

DOLORS: Algú hi ha d'anar.

RICARD: Per què?

Silenci llarg. La Dolors es trenca. En Ricard l'abraça. S'abracen.

RICARD: Vols anar a sopar? Et convido.

DOLORS: Vull anar a casa. Estic cansada.

RICARD: Et porto.

Silenci.

DOLORS: Tampoc passa res si avui dorm sol. Oi?

RICARD: No. Tranquil·la.

Marxen junts.

8.

L'Esther entra al despatx. Mira si hi ha algú. Mira l'hora i s'espera asseguda. Remena algun llibre. S'acosta a la porta i mira. S'espera uns segons. Fa per marxar. Arriba en Ricard.

RICARD: Què hi fas aquí?

ESTHER: I la Dolors?

RICARD: Avui no vindrà.

ESTHER: Però hi ha classe.

RICARD: No es troba bé. No vindrà.

ESTHER: Però hi ha classe.

RICARD: Sí.

ESTHER: Qui ens farà la classe.

RICARD: Jo.

ESTHER: Ah.

RICARD: Vols res?

ESTHER: No.

RICARD: D'acord.

Ricard busca uns apunts al calaix. Esther no ha marxat. En Ricard la mira.

ESTHER: No tornarà?

RICARD: Sí.

ESTHER: Ah.

RICARD: Passa alguna cosa?

ESTHER: Li volia demanar perdó.

RICARD: Per?

ESTHER: Res.

RICARD: Tot bé?

ESTHER: Sí. *(Silenci)* Adéu.

RICARD: Fins ara.

ESTHER: No vindré.

RICARD: Com?

ESTHER: No vindré. Avui. A classe.

RICARD: Per?

ESTHER: No puc.

RICARD: No pots faltar. Hauríem d'avisar als teus pares.

ESTHER: Sóc prou grandeta.

RICARD: És la normativa.

ESTHER: Adéu.

RICARD: Espera. No pots fer campana.

ESTHER: No faig campana.

RICARD: És perquè no ve la Dolors?

ESTHER: No és per això.

RICARD: I doncs?

ESTHER: No puc.

RICARD: No em pots dir que no vens a classe i no donar explicacions. Hauré de trucar als teus pares.

ESTHER: No els trobaràs.

Silenci.

RICARD: Vols parlar?

ESTHER: No. (*Silenci*) Tens el telèfon de la Dolors?

RICARD: No.

ESTHER: Sou germans. Tothom ho sap. El tens?

RICARD: No te'l puc donar.

ESTHER: He de parlar amb ella.

RICARD: No te'l puc donar.

ESTHER: Li vull demanar perdó. L'altre dia no ... li vaig dir coses que no li hauria d'haver dit.

RICARD: No puc donar el telèfon d'un altre professor.

ESTHER: Si us plau. No la molestaré. Només li vull demanar perdó. (*Silenci*)

No la molestaré. (*Silenci*) Em sap molt greu tot això que ha passat i li vull demana perdó.

En Ricard apunta el número en un paper. Li acosta sense donar-l'hi.

RICARD: Vindràs a classe?

ESTHER: Gràcies.

RICARD: Vindràs?

ESTHER: Sí.

En Ricard li dona el paper amb el número apuntat.

RICARD: Té. No el passis a ningú més.

ESTHER: No ho faré.

RICARD: Sobretot.

ESTHER: De debò.

RICARD: Esteu contents amb ella, oi?

ESTHER: No tots.

RICARD: Què vols dir?

ESTHER: Al principi estava tothom molt content. Però... amb tot això de la baralla i... la gent no es vol implicar... els hi sembla massa intens tot plegat. I comencen a fer burla. Em sap greu... segur que ha estat culpa meva. Hagués hagut de passar de l'Enric. No li hagués hagut de dir res.

RICARD: Què vols dir que fan burla?

ESTHER: Ella és molt intensa. Se li nota que li agrada donar classe i es motiva bastant. I això només t'ho pots prendre de dues maneres, o t'encanta o te'n rius. I hi ha gent que no pot suportar que un professor sigui un motivat, i molt proper.

Silenci.

RICARD: D'acord. Ens veiem a classe. Fins ara.

Silenci.

ESTHER: Fins ara.

L'Esther surt. En Ricard s'espera uns segons i surt.

9.

Entren el Ricard i la Dolors.

DOLORS: Són imbècils. No hagués hagut de venir. M'hagués hagut de quedar a casa.

RICARD: Calmat.

DOLORS: Tu has vist com s'ha posat aquell pare?

RICARD: Tu també t'has exaltat.

DOLORS: Home a veure... Al·lucino. I la seva dona callada, al costat. Callada. Com una puta planta. M'ha dit que no podia generalitzar... generalitzar de què? Ho ha dit per fer-me callar. No era un qualsevol. M'ha fet callar tres cops. No era un *tio* de bar, de barri... sense estudis. No era un qualsevol. Era... anava... parlava bé... Quina por. Aquests són els pitjors. Amb elegància i tranquil·litat. *Puto fàstic.*

RICARD: És el pare de l'Esther.

DOLORS: És el pare de l'Esther?

RICARD: És el pare de l'Esther.

DOLORS: Em cago en la puta...

RICARD: És el primer que es va queixar i és el que ha organitzat la reunió. El que ha parlat amb la resta de pares...

DOLORS: M'ha trucat l'Esther avui. M'ha dit que li has donat el meu número.

RICARD: Sí, perdona.

DOLORS: No passa res.

RICARD: Me l'ha demanat amb... semblava important. He pensat que t'animaria.

DOLORS: No passa res.

RICARD: Què t'ha dit?

DOLORS: Plorava i deia que li sabia greu. Que s'hauria d'haver quedat callada... No sabia ben bé de què parlava... no l'entenia gaire bé. Li sap molt greu haver llençat l'Eric per les escales.

Silenci.

RICARD: Dolors... Hem de fer alguna cosa.

DOLORS: Alguna cosa?

RICARD: Aquest pares volen que marxis. Ho han deixat clar. I si segueixes serà un problema. Per l'institut, pels alumnes i per tothom. Són molts els que han firmat demanant que marxis i... i el vídeo aquest que els de quart han penjat a les xarxes on aquells dos s'estan pegant... Crec que ens hem passat de la ratlla. Crec que t'has excedit... Tothom està revolucionat. Avui, aquest matí, quan t'he substituït, a la classe, els alumnes parlaven de tu i... hi havia molta divisió d'opinions... no sé si això és gaire bo. Ni per l'escola, ni per tu.

DOLORS: Ricard, pots anar al gra?

RICARD: Crec que potser no hauries de seguir.

DOLORS: Què?

RICARD: Al menys amb aquest grup. Potser... potser estaria bé fer un canvi de grup... i començar de nou.

DOLORS: Començar de nou?

RICARD: Sí.

DOLORS: Què vol dir començar de nou?

RICARD: Vigilar amb el que fas a classe.

DOLORS: Vaig posar un vídeo que està a les xarxes. És públic. El pot veure tothom. Un vídeo on pegaven a una nena. On uns adolescents com ells humiliaven i pegaven a una noia. No el vaig posar com si fos una pel·lícula del *Tarantino*, per gaudir una estona. No és una pel·lícula, és un vídeo real...

RICARD: Per això.

DOLORS: Per això què?

RICARD: Quin era l'objectiu? N'ets conscient del que volies?

DOLORS: Sí, clar.

RICARD: No crec que ho siguis del tot. Tots quan comencem volem cridar l'atenció, volem que es fixin en nosaltres i que ens etiquetin com aquell mestre que volem ser, com aquell referent que creiem que és l'ideal per a nosaltres. I per ells. Volem sorprendre'ls perquè ens escoltin. I tu volies que et veiessin forta i revolucionaria, sense por. Atrevida i...

DOLORS: T'equivoques... El vaig posar per parlar, per debatre... per...

(Comença a sonar el mòbil d'en Ricard) per fer que s'exaltessin una mica... perquè obrissin la percepció una mica... i poder veure quina era la seva opinió.

RICARD: Està bé censurar-se una mica de vegades.

DOLORS: Sembla que aquí tothom té la pell molt fina.

RICARD: Mira...

DOLORS: El pots agafar, si us plau?

En Ricard contesta el telèfon mòbil.

RICARD: Sí? *(Silenci)* D'acord. *(Silenci)* Gràcies. Moltes gràcies per trucar.

Penja. En Ricard mira la Dolors. Silenci.

DOLORS: De l'hospital?

RICARD: Sí.

DOLORS: No...

Silenci llarg.

RICARD: S'ha esperat... ha esperat que no hi fóssim...

DOLORS: Uff...

RICARD: Em sap greu.

DOLORS: Uff...

Silenci llarg.

RICARD: Ja està. Se n'ha anat.

Silenci llarg. S'abracen. Silenci.

DOLORS: Tenia por. No ho he sabut portar. Vaig veure aquell vídeo el dia anterior per internet, abans de fer la primera classe, i em va semblar una bona idea... posar-lo per incentivar el debat... em va semblar una cosa diferent... estava enfada per no haver acceptat la beca, per no haver-me atrevit a marxar. No sabia si estava enfadada amb tu, amb el papa, per estar a l'hospital, o amb mi exactament. No vaig ser capaç de decidir el que jo realment volia, vaig decidir per tu i pel papa. Vaig decidir a favor vostre. I realment era culpa meva,

era jo mateixa qui havia de fer la meva revolució i no m'atrevia. M'havia de revolucionar contra mi, i marxar, però tenia por. Tenia por. Només volia que ells no tinguessin por. Que diguessin i fessin el que volguessin en cada moment. Sense por a ser jutjats. Que entenguessin que si no eren rebels quan era necessari, que si no obrien la boca per dir el que pensaven, eren humiliats. Em va semblar una bona lliçó. Perdó.

10.

La Dolors està recollint el despatx. Posant llibres en caixes. S'atura. Treu una carpeta de la bossa i n'extreu uns papers, s'asseu i se'l mira. Agafa i bolígraf per signar els papers. Abans que signi entra l'Esther.

ESTHER: Puc passar?

DOLORS: Ara no, si us plau.

ESTHER: Em sap greu. No hagués hagut d'ensenyar-li aquell vídeo al meu pare. Tot això és culpa meva. Sabia que s'enfadaria. Sabia que no li agradaria. Volia picar-lo. Volia que veies que les coses es poden fer d'una altra manera. Però no he pogut explicar-l'hi. No he pogut explicar-l'hi en cap moment per què ens vas posar el vídeo. Es pensa que ja sap tot el que diré i el que penso... però no m'escolta. No m'ha escoltat. Cap dia. I fa dues setmanes ens vam barallar molt... perquè no m'escoltava... i vaig pensar en allò que ens vas dir el primer dia: "Us heu de fer escoltar. No deixeu que us tractin com uns inútils"... i llavors... vaig cridar-li a la cara, molt fort. Li vaig dir que no em tractes com una inútil. I llavors es va enfadar molt... cridava i picava cops a les portes... va sortir de casa i tot... va estar fora una estona... i al final, quan va tornar, em va demanar perdó... no sé ben bé per què, però m'ho va dir de veritat. Em va demanar perdó i li va canviar la cara. Li vaig demanar si us plau que parlés amb tu. Que ho entendria. Que no n'hi havia per tant. Ho sento. Em sap greu. Ho sento.

DOLORS: I la teva mare?

ESTHER: Què?

DOLORS: Res.

Silenci.

ESTHER: Em sap greu que hagi de marxar per culpa meva.

DOLORS: No és culpa teva.

ESTHER: Jo el vaig empènyer, i a partir de llavors...

DOLORS: Marxo perquè vull.

Silenci.

ESTHER: Per què estàs enfadada amb mi?

DOLORS: No estic enfadada amb tu.

ESTHER: Jo no t'he fet res. T'he defensat davant dels altres...

DOLORS: No m'havies d'haver defensat de res. Sóc prou grandeta.

ESTHER: Per què et poses així?

DOLORS: Esther no t'equivoquis. No som amigues. Jo he sigut la teva mestra uns dies i tu la meva alumna. Prou.

ESTHER: El primer dia vas dir...

DOLORS: Què et passa amb el primer dia? Se t'ha quedat clavat al cap o què?

Silenci.

ESTHER: Vas dir que érem iguals. Que ens oblidéssim de la diferència jeràrquica entre nosaltres i tu.

DOLORS: He de recollir tot això.

ESTHER: Ves a la merda.

DOLORS: Com?

ESTHER: Vens aquí i ens inflas el cap. Ens parles de tu a tu. Em vas regalar un llibre. I després et molesta que...

DOLORS: Mira em sap greu. No tinc el dia.

Silenci. Esther treu un paquet de la seva motxilla.

ESTHER: T'hem comprat això entre uns quants per dir-te adéu.

Esther deixa el paquet sobre la taula i fa per marxar.

DOLORS: Espera. (*Silenci*) La culpa pot ser que no sigui del teu pare, sinó de la teva mare. No em vaig barallar amb ell pel que deia. En el fons potser tenia raó i tot. Encara que cridi i no escolti... Potser té raó. Potser va ser un error. Mira el que ha desembocat tot això del vídeo...

ESTHER: No, però jo crec que...

DOLORS: Espera. No t'embalis. No sabrem si va ser una bona idea o no.

ESTHER: Ho va ser.

DOLORS: Millor no afirmar res. El cas és que ha desembocat una sèrie de fets que... que no estan bé. A la reunió amb els pares em vaig encendre perquè ella, la teva mare, estava allà al costat i no deia res. La vaig mirar als ulls i vaig veure unes ganades terribles de donar la seva opinió. No ho feia i no podria entendre perquè no ho feia. I m'és igual si pensava el mateix que jo o no. No sabia si era odi o empatia. Simplement volia saber la seva opinió. I em va emprenyar molt que no s'atrevís a obrir la boca. Però em va emprenyar més no haver estat capaç de demanar-li que parlés. Que digués alguna cosa. Vaig seguir barallant-me amb el teu pare, però ja no tenia arguments. No sabia ni el que deia. Jo no volia arribar a aquell extrem. A aquella agressivitat continguda. Si jo hagués estat un home ens haguéssim pegat. Però no em podia pegar. Som adults i civilitzats. I jo ho hagués fet. En aquell moment li hagués fotut una bona hòstia al teu pare. I no hagués estat per defensar la meua manera d'entendre l'educació, sinó per demostrar que estava per sobre d'ell. Jo mai he volgut ser mestra. Vaig venir perquè el meu germà em necessitava a prop. I ho volia fer bé. Ho volia fer molt bé. Feia anys havia volgut ser mestra i ara... ni ho recordava gairebé, i de cop... Vaig arribar a pensar que podria canviar alguna cosa. Vaig arribar a pensar que podria ensenyar-vos alguna cosa realment profunda i important. Però només em volia exhibir. Demostrar que podria captivar-vos. Atrapar-vos. Però jo no he de ser aquí. Aquest no és el meu lloc.

Silenci.

ESTHER: No opino el mateix.

DOLORS: Creu-me, no ho és.

ESTHER: La meua mare... no... potser tens raó. Està bé que no l'obliguessis a parlar. No podem obligar a ningú a fer res. No l'obres?

La Dolors mira a l'Esther. Agafa el paquet i l'obre.

DOLORS: Gràcies.

Silenci.

ESTHER: No t'agrada?

DOLORS: Tant és.

ESTHER: Vam pensar que t'agradaria.

DOLORS: Un documental ficcionat sobre l'Holocaust?

ESTHER: No ho sé... era... un gran genocidi... Vam pensar que...

DOLORS: Tranquil·la. Perdona. No cal que ho argumentis. (*Silenci*) Moltes gràcies. Gràcies per pensar en mi. (*L'Esther s'ha quedat en silenci*) Saps d'on ve Holocaust? La paraula?

ESTHER: No.

DOLORS: *Holos* volia dit tot i *kaustos* l'acció de cremar. Ho feien servir els antics per definir el fet matar a un animal, cremant-lo sencer, en sacrifici a un Déu superior. En sacrifici a un Déu superior.

ESTHER: No ho sabia.

DOLORS: Qui va pensar que posar-li aquest nom a aquells fets seria adequat? Ho va fer a consciència?

ESTHER: Que estem fent una classe ara?

DOLORS: I una altra... Quin és l'objectiu de fer aquest documental? I més encara... per què reproduir-ho en una ficció?

ESTHER: Doncs...

DOLORS: No cal que m'ho contestis ara.

ESTHER: No t'entenc.

Silenci.

DOLORS: Tens el meu número. Podem ser amigues.

L'Esther riu. La Dolors remena una caixa i treu un llibre. L'hi dóna a l'Esther.

ESTHER: *Antígona?*

DOLORS: Ja em diràs si val la pena fer el que fa i si cal acabar com ella.

ESTHER: Sí que cal.

DOLORS: L'has llegit?

ESTHER: Sí. La meua avia me'l va regalar. Sempre m'ha regalat llibres de tot tipus, poesia, novel·la, teatre. No en tenia ni idea, ella no sabia llegir. Anava a la llibreria i li demanava llibres interessants al llibreter i sempre me'n portava uns quants i em deia: "quan te'ls hakis llegit me'ls expliques fil per randa". Jo crec que, si fa falta, sí que cal acabar com ella, com *Antigona*. Si creus en alguna cosa fermament, cal lluitar fins al final. Si hi ha una causa que està per sobre de tot, has de seguir insistint fins a la mort.

DOLORS: Fer-se a un cantó i agafar distancia potser és més sensat.

Silenci. Esther no diu res.

ESTHER: No ho sé.

DOLORS: I ara deixa que reculli tot això.

ESTHER: Gràcies pel llibre.

DOLORS: Adéu.

ESTHER: Adéu.

Esther marxa. Dolors comença a recollir les poques coses que havia tret de les caixes. Entra en Ricard.

RICARD: T'ajudo?

DOLORS: Has portat el cotxe?

RICARD: Sí. Has firmat el *finiquito* ja?

DOLORS: Encara no.

RICARD: No t'ho pensis tant.

DOLORS: Si portem una caixa cadascú amb un viatge ho tenim fet.

RICARD: Doncs va.

DOLORS: Ricard...

RICARD: Digues.

Silenci.

DOLORS: Moltes gràcies.

RICARD: Per?

DOLORS: Per deixar-me marxar d'aquí.

RICARD: M'hi he vist obligat. Ho has fet fatal.

DOLORS: Ho sé.

RICARD: Encara estàs a temps de quedar-t'hi.

Riuen. Recullen les caixes. En Ricard se'n va. La Dolors agafa un bolígraf i es queda mirant els papers del finiquito. Deixa el bolígraf i mira la porta.

FINAL